

“Muziek is de taal die iedereen verstaat!” Dit is de beginzin van een liedje dat ik jaren geleden schreef voor een kindermusical. In de tijd dat mijn kinderen in de puberteit raakten, heb ik veel liedjes voor opgroeiende kinderen geschreven, samen met mijn ex-echtgenoot Ruud Bos. Muziek was in ons gezin de drijvende kracht achter van alles en nog wat. Er spoelde altijd wel live-muziek door het huis, zoals de oefenklanken van mijn oudste slagwerkerzoon, die in de kelder zijn roffels sloeg. Of de gitaarakkoorden van mijn derde zoon, die zich op zijn kamer zat uit te leven op zijn instrument. Achter ons huis was een afdeling van het *Amsterdams Conservatorium*, in de tuin konden we mijn oudste zoon horen wanneer hij les kreeg op de pauken. Kortom, het was geen wonder dat ik *De Band*, een jeugdserie voor de *KRO*, schreef, waarin ook Trijntje Oosterhuis (dertien jaar) een geweldige rol speelde en een meesterlijke imitatie gaf van Whitney Houston. Vanmorgen was ik uitgenodigd bij een concert van *Het Leerorkest*, dat werd gegeven in Amsterdam-Zuidoost, of zoals de meeste mensen de wijk kennen: de Bijlmer.

“I have a dream!” riep Marco de Souza, de bevoegde directeur van het *Muziekcentrum*, in navolging van Martin Luther King, “Instrumentaal muziekonderwijs voor ieder kind op de basisschool!” Hij werd uitgelachen, zijn ideaal als niet haalbaar gekwalificeerd. Maar Marco liet zich niet weghonen. Hij zette met inspanning van al zijn krachten dóór. En zo was ik vanochtend getuige van een grandio-



ten muzikaal tot leven te brengen! Na het beëindigen van een nummer gaf dirigent Kees heel officieel een hartelijke hand aan de eerste violist, precies zoals het in grote symfonieorkesten ook gebeurt. De Souza: “De kinderen krijgen een jaar lang één uur

## Muziek was in ons gezin de drijvende kracht achter van alles en nog wat

oos concert, waaraan tachtig kinderen van basisscholen deelnamen, vanaf groep 5 tot aan groep 8. Burgemeester Cohen kwam ook, compleet met ambtsketen. Marco de Souza liet in zijn toespraak weten dat hij vereerd was met dit bezoek, want “de burgemeester is een belangrijk persoon. Hij heeft een chauffeur en hij heeft een kopje thee gedronken bij de koningin. Er is maar één persoon hoger dan de burgemeester. Dat is Sinterklaas!”

Ik heb met grote bewondering naar dirigent Kees van der Burg gekeken om te zien hoe hij goedgezumt en geen seconde de greep op dit grote kinderorkest verliezend, de vrolijke composities liet klinken. Vooral het nummer over olifanten, waarin de kleine hoornisten ons de stuipen op het lijf joegen door een heel natuurgetrouwe kudde olifan-

per week instrumentaal les, bij gebleken geschiktheid mag het instrument dan mee naar huis. Het is heel goed voor het zelfbeeld van kinderen als ze dat vertrouwen krijgen. Maar de basisscholen verklaren me voor gek dat ik dat aandurf. Zij zijn bang dat veel van die dure instrumenten onherstelbaar beschadigd worden!”

Halverwege het concert vindt er een logistieke operatie plaats, de kleine instrumentalisten wisselen van instrument met de andere helft van de groep. Ook deze operatie verloopt gesmeerd. Ik neem diep mijn hoed af voor Marco de Souza en zijn medewerkers, die hier het onmogelijk geachte tot klinkende werkelijkheid maken met het kleurrijkste kinderorkest van ons land! Want muziek is immers de taal die iedereen verstaat. Leve *Het Leerorkest!*